

РЕШЕНИЕ

№ 4212

гр. София, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3014** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Производството е образувано по жалба на М. Бегмухаммет, гражданин на Т., [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат А. Т. и адвокат Е. С., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, кантора 243, срещу Решение № УП – ОК2 от 27.02.2023 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на международна закрила, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба. Искане се от съда да отмени оспореното решение като незаконосъобразно, с което и е отказано предоставяне на международна закрила (статут на бежанец и хуманитарен статут).

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се явява лично и се представлява от адвокат Т. и адвокат С., които молят съдът да уважи депозираната жалба, като отмени оспорения административен акт и върне административната преписка на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. Не се претендират разноски.

Ответникът – Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, в

с.з. се представлява от юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № РД09-369/10.02.2023 г. по описа на РПЦ-С., Отдел ПМЗ –[жк], подадена от М. Бегмухаммет, ЛНЧ:[ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданин на Т., по народност – туркмен, религиозна принадлежност: мюсюлманин, семейно положение: женен. От негова страна е подадена саморъчно написана молба с рег. № РД09-356/08.02.2023 г.

С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на представен от него туркменистантски национален паспорт. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2302090001.

От административната преписка се установява следното: С жалбоподателя е проведено интервю на 09.02.2023г., обективизирано в Протокол с рег. № УП22057 от 10.02.2023 г.

От приложения протокол се установява, че чужденецът е напуснал легално Т. на 08.12.2019 г. с посока Турция, където е останал между две години и половина – три години. Пояснява, че в Турция има временно пребиваване, като този документ е валиден до 08.05.2023 г. От Турция е влязъл по законен, легален ред на територията на Република България с работна виза през м. Август 2022 г. След изтичане срока на визата, молителят се е завърнал на територията на Турция, като е получил туристическа виза за Република България, като е влязъл легално на територията на страната на 02.02.2023 г. от Турция.

По време на проведеното интервю заявява, че напуска страната си по произход през 2019 г. с посока Турция, като първоначално там е работил нелегално, а впоследствие е регистрирал своя фирма, занимавайки се в внос и износ, както и че към днешна дата тази фирма е работеща. От Турция пристига легално в Република България през м. август 2022 г., като регистрира своя фирма, занимаваща се с внос и износ, включително и с маркетинг. Пояснява още, че от Турция внася палети. Впоследствие се завръща в Турция, тъй като неговата съпруга пристига там за лечение, същата е пътувала законно със самолет. Заявява, че съпругата му идва в Турция за лечение, тъй като двамата не са могли да имат деца, въпреки че са заедно осем години. След успешното лечение, бременната му съпруга се завръща в Т. за проследяване бременността в частна клиника. Молителят заявява, че в Т. притежава супермаркет заедно със съпруга на сестрата на неговата съпруга, въпреки че магазинът не се води по документи негова собственост. Декларира, че е дошъл в Република България, за да получи бежански статут.

Молителят допълва, че по етнос е туркмен, като в страната му всички са туркмени по

произход и там няма кастова система. Но, тъй като е родом от провинцията, а не от столицата в Т., има проблем с това, че не му е позволено да живее в столицата. Допълва, че си е закупил къща в града, но, че има проблем с управляващите там, тъй като те не са съгласни той да притежава недвижими имоти в столицата на Т. и поради тази причина не се вода собственик на споменатия супермаркет. Относно религиозната си принадлежност, молителят заявява, че е мюсюлманин – сунит, но независимо от това е имал проблем с изповядваната от него религия в Т.. Учил е в религиозно училище в [населено място] между 1997 г. и 2002 г.. Тъй като не е могъл да постъпи в университет, поради корупция в Т., е отишъл да следва в А. от 2002 г. до 2008 г. Допълва, че е бил член на движението „Г.“, работил е за тази организация през 2008 г. като учител по математика и физика. Заявява, че по време на следването му в Турция, през 2003 г., е бил викан в полицията, като от полицейските власти му е отправено предупреждение да стои настрана от тази организация. Отправяно му е такова предупреждение и когато е работел за самата организация. Допълва, че от 2011 г. не членува в движението „Г.“.

По време на интервюто молителят твърди, че е имал доста пътувания по работа, свързани с фирмата му за внос и износ. Имал е такива в И. от 2011 г. до 2016 г., както и служебни пътувания до Турция и Република България. Сключил е брак със сегашната си съпруга през 2017 г., която към този момент е бременна. Има предишен брак, от който има две деца. За съпругата си А. сочи, че работи като администратор в супермаркет в [населено място], създаден от молителя, заедно със съпруга на сестрата на съпругата му. Супермаркетът е отворен през 2018 г. Чужденецът твърди, че в А. е „отворил“ фирма, за която от негова страна е закупено оборудване, но от страна на държавни чиновници му е поискан неофициален данък – форма на подкуп, който да заплаща всеки месец, ако желае фирмата му да извършва дейност. Заявява, че властите в А. са поискали от него да боядиса автомобила си в бял цвят, предвид че президентът на Т. счита черният цвят за лош, а белият за добър. В тази връзка допълва, че в държавата му по произход всички автомобили трябва да са боядисани в бял, кремав или светлосив цвят. След завръщането му в родния му [населено място], молителят е активизирал хора към протестна дейност. В тази връзка, хора са го предупредили, че за него има открит секретен файл в секретна служба, поради което му е казано, че много бързо трябва да напусне Т., тъй като при образувано дело го грози присъда от двадесет и пет години лишаване от свобода. Уточнява, че това му е казано от негови познати, и същите са го предупредили, че е известно обстоятелството за членуването му в движението „Г.“ и може да бъде арестуван. На 08.12.2019 г. напуска страната си по произход.

Относно конкретната причина за напускане на страната си по произход, молителят заявява, че той има недвижими имоти в [населено място], и поради тази причина е гонен от властите в А.. Заявява, че в Т. не е бил преследван, но твърди, че ако е останал там е щял да бъде съден, тъй като е опозиция на правителството, като е събирал хора, недоволни от политиката в страната. От събираните от него хора е имало шпиони, които са докладвали за него. В тази връзка негов познат го предупреждава, че е установено за извършваната от молителя дейност, като му е открито дело. Това провокирало чуждия гражданин да замине за [населено място], тъй като там няма визов режим. Неговите родители са викани от полицейските служители в Т. с цел да бъде установено неговото местонахождение. Родителите му са уведомили властите, че молителят е в Турция, като не знаят конкретна дата на връщането му.

Заявява, че на 02.02.2022 г. в офиса му в Турция, го е посетила полиция, като е отведен. Молителят е бил в ареста за двадесет и четири часа. На следващия ден дошъл адвокат, който заявил, че някои хора от Т. са го обвинили в изготвяне на фалшиви паспорти. На следващия ден е бил изправен пред съд, като е установено, че молителят не изготвя фалшиви документи за самоличност, като е отпаднало обвинението. Чуждият гражданин е бил освободен, като му е било заявено, че от страна на прокуратурата ще бъде извършено по-подробно разследване. Впоследствие негови познати го уведомяват, че е даван по телевизията. Допълва, че родителите му са викани в полицията в Т., и че независимо от оправдателната присъда в Турция, за него има опасност да бъде осъден в Т. заради телевизионното му отразяване. От негова страна е представен документ от Турция и от Т., че не е съден, но въпреки това изразява съмнение, че ако се върне в страната си по произход ще бъде осъден. Заявява, че в страната си по произход не е арестуван, не е съден или осъждан, но срещу него има образувано информационно дело, след напускането му на Т..

Заявява още, че е дал парична сума на свой познат, за продължаване на паспорта му в посолството на Т. в И., Турция, не се е явил лично да продължи своя паспорт, тъй като не е желал да стъпва на територията на Т., за да не бъде върнат там. Не е бил член на политическа партия, нито е бил заплашван лично, спрямо него не е оказвано насилие.

От така изложеното от молителя по време на проведеното интервю, административният орган е приел, че спрямо чужденеца не е осъществено, визираното в ЗУБ „преследване“, релевантно за предоставяне на статут на бежанец, както и че от материалите по административната преписка не може да бъде направен извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В тази връзка е посочено, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в посочената законова норма понятие „основателни опасения от преследване“. Прието е още, че предвид бежанската история на чужденеца не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочено е, че спрямо М. Бегмухаммет не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. В тази връзка в хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Интервюиращия орган при ДАБ при МС, Справка с вх. № МД-97/13.02.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. Същата е подробно обсъдена от административния орган в оспорения административен акт, като е прието, че с оглед общата обстановка в Т. спрямо молителя не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Т. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган

не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“. Прието е, че от анализа на фактите, обстоятелствата и изявленията на молителя по време на проведеното интервю е установено, че действителният му мотив за напускане на държавата по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а икономически причини.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Т. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Посочено е, че бежанската история на молителя е противоречива и недостоверна, както и че твърдението му за осъждане от страна на туркменистантските власти е неправдоподобно, несериозно и нелогично.

Както се посочи по-горе в обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в Т., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Интервюиращ орган при агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно,

че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната по произход е чисто икономическа, предвид наличието на регистрирано търговско дружество на територията на Република България.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, бежанската му история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната и по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо М. Бегмухаммет не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България. Безспорно е, че спрямо молителя не е осъществено преследване от страна на държавните власти в Т., от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Изтъкнатите от молителя непоследователни и противоречиви събития, действително се отнасят единствено до негови лични проблеми в държавата му по произход.

Относно твърденията за участието му движението „Г.“, преди повече от петнадесет години, съдът намира, че не е налице заплахата за молителя. Аргумент в тази насока е, предоставеното му с решение на турските власти временно пребиваване в Република Турция и регистриране на фирмата му там. Отделно се установява, че жалбоподателят пътува и до Турция, развивайки бизнес, като е регистрирал своя фирма и на територията на Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на

цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изцяло споделя изводите на административния орган, изложени във връзка с представената с административната преписка Справка с вх. № МД-97/13.02.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорваният /Т./, е видно, че Т. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. В Т. е гарантирана реална възможност за сигурно и законно пътуване в различните райони на страната. Т. изпитва редица проблеми с върховенството на закона, налагане на демократични порядки, икономически и здравни проблеми, но не е в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Т. към настоящия момент, съдът намира за правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в Тюркменистан, изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и тези в хода на съдебното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

По отношение на представените в хода на съдебното производство писмени

доказателства от страна на жалбоподателя, съдът намира, че от същите не следва извод за извършено спрямо същия преследване от властите в държавата му по произход, както да са налице основания животът му да бъде поставен в опасност при неговото завръщане там. Предоставената информация от страна на жалбоподателя за Т. се припокрива с информацията, съдържаща се в представената актуална справка от административния орган.

В допълнение, съдът намира, че следва да укаже на жалбоподателя, че съществува и друг ред, по който да узакони пребиваването си в Република България, уреден в Закон за чужденците в Република България, където са регламентирани съответните процедури.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Бегмухаммет, гражданин на Т., [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат А. Т. и адвокат Е. С., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, кантора 243, срещу Решение № УП – ОК2 от 27.02.2023 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО е постановено в срока по чл. 85, ал. 1 от ЗУБ и е окончателно.

СЪДИЯ: